

[Clausager.]

Handelsministeren gør altsaa ved Valutalovens Fremsettelse Nationalbanken til Syndebuk og søger at frigøre Regeringen for Ansvaret, hvad Diskontoforhøjelsen angik. Men den Skyttegrav, han søgte Dækning i, forlod han i Løbet af kort Tid, og det var bogstavelig talt hans egen Hærs Granater, der drev ham op af den. Den socialdemokratiske Provinspresse skrev faa Dage efter den foretagne Diskontoforhøjelse følgende:

„De Grunde, der Onsdag Eftermiddag af Nationalbankens Direktion blev forelagt Regeringen, var saa vægtige, at en Diskontoforhøjelse maatte anses for det eneste rigtige, og derfor blev den foretaget.“

Og de følgende Dage fortalte de videre om disse vægtige Grunde om, hvordan den indenlandske Købekraft er i stærk Stigning, og der er forøgede Krav paa Varer, og det øver Indvirkning paa Handels- og Betalingsbalancen, og det gør Indhug i Bankens Valutareserver. Man har oplevet, at Valutaordningen ikke længere kan klare det, og saa er der i en Situation som denne kun de banktekniske Midler at gribe til for Tiden, der kommer.

Og den højtærede Handelsminister kom efterhaanden paa Linie med den socialdemokratiske Presse, thi ved Valutalovforslagets første Behandling ca. 14 Dage efter Fremsettelsen deraf retter han sine første Udtalelser derhen, at Nationalbankens Direktion, da den gav Handelsministeren og Finansministeren Meddelelse om den paatænkte Forhøjelse, fremlagde saa vægtige Grunde for Nødvendigheden deraf, at begge Parter maatte bøje sig derfor, selv om de naturligvis ikke gjorde det med Glæde. Der har altsaa Handelsministeren efter min Mening erkendt, at han som Regeringsmedlem maatte gaa ind paa det og maa følgelig vel sagtens staa til Ansvar for det. Men jeg ender med at spørge Handelsministeren: Kan vi faa bestemt Rede paa Regeringens Syn paa: hvem har Magten, og hvem har Ansvaret, er det en enkelt af Parterne, eller er det delt eller hvorledes?

Medens de socialdemokratiske Blade saaledes har søgt at finde et sagligt Forsvar for det skete — det erkender jeg, og det anerkender jeg —, tager de radikale Blade det gennemgaaende paa den anden Maade. Det er ikke saa underligt, da Det radikale Parti har ført en Rentepolitik, der var i høj Grad demagogisk. Hvem husker ikke, hvorledes Indenrigsministeren i sin Tid bad Landboerne om at trampe saa haardt i Gulvet, at det kunde høres paa Christians-

borg, og hvorledes Talen om Renteaaget hidsede dem op til Krav? Vi har set det komme frem paa store Møder, i Jylland især, Krav, som han hverken helt eller halvt kunde opfylde, selv om han havde den samlede Rigsdag i Ryggen.

Paa det jyske Sendemandsmøde i Aarhus for ca. en Maanedes Tid siden maatte Landbrugsministeren da ogsaa over for disse Krav, der kom frem igen, slaa koldt Vand i Blodet paa Husmændene, der nu, da den politiske Magt var erobret, krævede Handling, ikke Snak, hvad Rentesænkningen angaar. Man kan sagtens, sagde Landbrugsministeren derovre til dem, kræve billige Penge, men hvis ingen kan eller vil laane ud, kan det ikke hjælpe meget. Han antydede endogsaa, at en varig almindelig Rentesænkning egentlig godt kunde blive til Skade for Landbruget, for den kunde bevirke, at Ejendommene steg i Pris til Skade for dem, der skulde købe senere. Af den Grund taler han hellere om konjunkturbestemt Rente end om almindelig Rentesænkning. Det er for øvrigt en gammel Tale fra, saa vidt jeg husker, den socialdemokratiske Kongres i Juni 1930 i København, han kogte op igen.

Statsministeren er vel egentlig ogsaa nærmest Maadeholdsmand, hvad Tilbøjelighed til Rentesænkning angaar. Vi husker alle sammen, at Statsministeren i sin Tid her i Folketinget, dengang den store Konverteringsplan, som Folketinget havde tiltraadt, og som Indenrigsministeren skulde træffe Aftale om med Pengeinstitutterne, var bristet, sagde, at Konverteringens Betydning var pustet op til eventyrlige Højder.

Som sagt før, de radikale Blade oplyste deres Læsere om, at der var en helt anden Grund til Diskontoforhøjelsen: det er saa ligetil, det er Venstres Skyld, det er saa nemt med det. Hvorfor ikke? Det falder ganske i Traad med, hvad der blev sagt ved den forrige Diskontoforhøjelse, den, vi fik den 22. August 1935. Det var L. S., som var Skyld i den. Der er altid nogle onde Mennesker uden for Regeringspartierne, som er Skyld i det uvelkomne, der sker her i Landet. Den blev iværksat som et Modtræk mod den Valutaaktion, L. S. startede kort før Valget. Og det var en glimrende Forklaring at gaa til Valg paa. Men da Aktionen blev afblæst, blev skam Diskontoen staaende, og det tog dog en lille Smule af Glansen af den Forklaring, der ellers før Valget gik i de radikal-socialistiske Vælgere som Sødme i smaa Kalve.

Det overraskede ikke os andre, at vi nu igen erfarede, at hvad denne Regering faar fat i af en eller anden Grund, ved en eller